

UZASADNIENIE

Powódka S. S. (zam. (...) L. O. E., W. 12, Niemcy) wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany M. D. ma zapłacić powódce kwotę 98.787,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od:

a) kwoty 98.479,69 zł od dnia 19 września 2019 r. do dnia zapłaty,

b) kwoty 307,83 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty,

oraz koszty procesu w kwocie 8.557 zł, w tym koszty zastępstwa prawnego w kwocie 3.600 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia nakazu zapłaty, albo w tym samym terminie wnieść sprzeciw.

W przypadku wniesienia sprzeciwu powódka wniosła o:

1) zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 98.787,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od:

a) kwoty 98.479,69 zł od dnia 19 września 2019 r. do dnia zapłaty,

b) kwoty 307,83 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty;

2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu w kwocie 10.357,- zł, w tym koszty zastępstwa prawnego w kwocie 5.400,- zł, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

3) rozpoznanie sprawy także pod nieobecność powódki i jej pełnomocnika (pozew k. 2-6 akt).

W odpowiedzi na pozew kurator pozwanego M. D. wniósł o oddalenie powództwa i obciążenie powoda kosztami procesu oraz przyznanie kuratorowi ustanowionemu w sprawie wynagrodzenia według norm przepisanych.

Strona pozwana podniosła, iż powód nie udowodnił, że pozwany nie posiada majątku. Z załączonego do akt postanowienia Komornika wynika, iż dłużna Spółka posiada ruchomości w postaci pojazdów K. i C.. Brak jest informacji o czynnościach zmierzających do zajęcia i sprzedaży ww. ruchomości. Ich łączna szacunkowa wartość stanowić będzie kwotę porównywalną z wartością roszczenia.

Nadto, strona pozwana podniosła, iż powód nie udowodnił, że pozwany otrzymał wezwanie do zapłaty. Brak jest potwierdzenia aktualności adresu wskazanego przez powoda w dniu wysyłki wezwania. Nie jest wiadomym, czy jest to adres do doręczeń znajdujący się w aktach rejestrowych KRS, dlatego przyjęta data wymagalności roszczenia nie została udowodniona.

Strona pozwana podała, że po załączeniu do akt niniejszej sprawy wskaże dokumenty z zawnioskowanych akt postępowania sądowego i egzekucyjnego wraz z podaniem szczegółowych okoliczności, na jakie je powoła (odpowiedź na pozew k.90-91 akt).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Kancelaria (...) Sp. z o.o. (uprzednio (...) -Kancelaria Sp. z o.o.) z siedzibą w K. (NIP (...), REGON (...)) powstała w 2018 r. i jest komplementariuszem Kancelarii (...) Sp. z o.o. Sp. k. (uprzednio Lex Kancelaria (...). k. oraz (...) -Kancelaria Sp. z o.o. Sp. k.) z siedzibą w K. (NIP (...), REGON (...)) (dowód: wydruk pełnego odpisu KRS nr (...), wydruk pełnego odpisu KRS nr (...) k. 11-19 akt).

Pozwany M. D. od momentu wpisu Kancelarii (...) Sp. z o.o. do Krajowego Rejestru Sądowego pozostaje jej prezesem zarządu (również w dacie wyrokowania).

Pozwany M. D. pełnił funkcję prezesa zarządu w Kancelarii (...) Sp. z o. o. zarówno w momencie zaciągania, jak i wymagalności zobowiązania powódki S. S. (dowód: wydruk pełnego odpisu KRS nr (...), wydruk pełnego odpisu KRS nr (...) k. 11-19 akt).

Sąd Okręgowy w Krakowie- Wydział I Cywilny w **dnio 5 marca 2019r.** wydał nakaz zapłaty w postępowaniu w sprawie o sygn. akt I Nc 142/19. W nakazie zapłaty Sąd zasądził od pozwanej Kancelarii (...) Sp. z o.o. Sp. k. z/s K. oraz Kancelarii (...) Sp. z o.o. z/s K. solidarnie na rzecz powódki kwotę 79.800 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 lutego 2019r. do dnia zapłaty oraz kwotę 7.607 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Nakaz zapłaty został opatrzony klauzulą wykonalności w dniu 20 maja 2019 r. i stanowił tytuł wykonawczy będący podstawą do wszczęcia egzekucji (dowód: odpis nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział I Cywilny, z dnia 05.03.2019 r., sygn. akt I Nc 142/19, opatrzony klauzulą wykonalności w dniu 20.05.2019 r. oraz wzmianką Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Podgórze P. K. z dnia 23.07.2020 r., sygn. akt Km 299/19 k. 20 akt, akta SO w Krakowie o sygn. akt I Nc 142/19 dołączone do przedmiotowej sprawy).

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Podgórze P. K. prowadził postępowanie egzekucyjne na podstawie tego tytułu wykonawczego. Postępowanie toczyło się pod sygnaturą akt Km 299/19. Komornik wszczął to postępowanie w dniu 5 sierpnia 2019r. (dowód: odpis zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt Km 299/19 k. 21 akt).

Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone wobec całkowitej bezskuteczności postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2022r. (dowód: odpis postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Podgórze P. K. z dnia 27 kwietnia 2020r. k. 24- 24v akt).

W toku postępowania egzekucyjnego Komornik realizował różne sposoby egzekucji, w tym zajęcie wierzytelności w urzędzie skarbowym, zajęcie rachunków bankowych, próbował ustalić, czy spółki są właścicielami nieruchomości. Komornik wystosowywał zapytania do Centralnej Bazy Danych Ksiąg Wieczystych, do ZUS, Centralnej Bazy Danych (...) oraz O.. Ustalono, że w wykazie (...) jako właściciel pojazdów K. P. z 2013r. i C. (...) z 2011r. figuruje Spółka z o.o. spółka komandytowa (dowód: wykonanie wezwania w aktach Km 299/19. Postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego – dołączone do przedmiotowej sprawy).

Żadna ze spółek nie stawiała się w kancelarii komorniczej i nie złożyła wykazu majątku (dowód: wezwanie do złożenia wykazu majątku w aktach Km 299/19 – dołączone do przedmiotowej sprawy).

Okazało się, że Kancelaria (...) Sp. z o.o. nie posiadała żadnego majątku, nie ma nieruchomości, wierzytelności, nie osiągała żadnych zysków.

Podobnie jak Kancelaria (...) Sp. z o.o. Sp. k. nie posiadała żadnego majątku, nie ma nieruchomości, wierzytelności, nie osiągała żadnych zysków.

(dowód: odpis postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Podgórze P. K. z dnia 27 kwietnia 2020r. k. 24- 24v akt, akta Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Podgórze o sygnaturze Km 299/19 dołączone do przedmiotowej sprawy).

Na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział I Cywilny, z dnia 5 marca 2019 r., sygn. akt I Nc 142/19, opatrzony klauzulą

wykonalności w dniu 21 marca 2019 r. w zakresie pkt 1, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa-Podgórze P. K. prowadził postępowanie zabezpieczające o sygn. akt Km 206/19. Postępowanie zostało wszczęte w dniu 26 kwietnia 2019r. Postępowanie zostało umorzone w dniu 11 czerwca 2019r.

Koszty postępowania o wykonanie zabezpieczenia zostały ustalone postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Podgórze P. K. z dnia 11 czerwca 2019r. (sygn. akt Km 206/19). Postanowienie uzyskało prawomocności z dniem 23 lipca 2019 r., o czym uczyniono na postanowieniu stosowną wzmiankę. Koszty wykonania zabezpieczenia obciążały Kancelarie (...) Sp. z o.o. Sp. k. na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 3 lipca 2019r.

(dowód: odpis postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie- Wydział I Cywilny z dnia 05.03.2019 r., sygn. akt I Nc 142/19, opatrzonego klauzulą wykonalności w dniu 21 marca 2019r. w zakresie pkt 1, oraz wzmianką Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Podgórze P. K. z dnia 6 sierpnia 2019r. , sygn. akt Km 206/19 k. 25 akt, odpis zawiadomienia Komornika Sądowego z dnia 26.04.2019 r. k.26, odpis postanowienia Komornika Sądowego przy dnia 11.06.2019 r., opatrzonego wzmianką o prawomocności z dniem 23.07.2019 r. k. 27 akt).

-
- Kancelaria (...) Sp. z o.o. została wykreślona z wykazu podmiotów zarejestrowanych jako podatnicy VAT, niezarejestrowanych oraz wykreślonych i przywróconych do rejestru VAT w dniu 1 sierpnia 2019 r. na podstawie art. 96 ust. 9 pkt 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług .
- Kancelaria (...) Sp. z o.o. nie stawiała się na kolejne wezwania organu podatkowego, co skutkowało wykreśleniem podmiotu z rejestru (dowód: wydruk wykazu podmiotów zarejestrowanych jako podatnicy VAT, niezarejestrowanych oraz wykreślonych i przywróconych do rejestru VAT z dnia 20.12.2021 r. k. 29 akt).
- Kancelaria (...) Sp. z o.o. - zaniechała składania sprawozdań finansowych do Krajowego Rejestru Sądowego (dowód: wydruk pełnego odpisu KRS nr (...), wydruk pełnego odpisu KRS nr (...) k. 11-19 akt).

-
- **Zadłużenie dochodzone pozwem obejmuje :**

z nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział I Cywilny, z dnia 5 marca 2019 r., sygn. akt I Nc 142/19, opatrzonego klauzulą wykonalności w dniu 20 maja 2019 r., egzekwowanego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Podgórze P. K. w postępowaniu egzekucyjnym o sygn. akt KM 299/19:

- kwotę 3.458,73 zł - tytułem skapitalizowanych na dzień 18 września 2019 r. odsetek ustawowych za opóźnienie od należności głównej,
- kwotę 2.207 zł - tytułem kosztów postępowania sądowego,
- kwotę 5.400 zł - tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu sądowym,
- kwotę 6 zł - tytułem kosztów postępowania klauzulowego,
- kwotę 120 zł - tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu klauzulowym,
- kwotę 472,65 zł - tytułem poniesionych przez wierzyciela kosztów postępowania egzekucyjnego,
- kwotę 1.350 zł - tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym;

z postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział I Cywilny, z dnia 3 lipca 2019 r., sygn. akt I Nc 142/19, opatrzonego klauzulą wykonalności w dniu 29 sierpnia 2019 r.:

- kwotę 4.497,14 zł - tytułem poniesionych przez uprawnionego kosztów postępowania zabezpieczającego,
- kwotę 1.350 zł - tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu zabezpieczającym, k) kwota 6 zł - tytułem kosztów postępowania klauzulowego,
- kwotę 120 zł - tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu klauzulowym.

(dowód: odpis nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział I Cywilny, z dnia 05.03.2019 r., sygn. akt I Nc 142/19, opatrzony klauzulą wykonalności w dniu 20.05.2019 r. oraz wzmianką Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Podgórze P. K. z dnia 23.07.2020 r., sygn. akt Km 299/19 k. 20 akt, odpis postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie- Wydział I Cywilny z dnia 05.03.2019 r., sygn. akt I Nc 142/19, opatrzonego klauzulą wykonalności w dniu 21 marca 2019r. w zakresie pkt 1, oraz wzmianką Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Podgórze P. K. z dnia 6 sierpnia 2019r. , sygn. akt Km 206/19 k. 25 akt, odpis zawiadomienia Komornika Sądowego z dnia 26.04.2019 r. k.26, odpis postanowienia Komornika Sądowego przy dnia 11.06.2019 r., opatrzonego wzmianką o prawomocności z dniem 23.07.2019 r. k. 27 akt, potwierdzenie przelewu kwoty 39,95 euro z dnia 13 maj (...), k. 31, potwierdzenie przelewu kwoty 1euro z dnia 30 czerwca 2020r. k. 31 akt).

Powódka skierowała do pozwanego w dniu 11 września 2019 r. wezwanie do dobrowolnej zapłaty spornej kwoty wraz z informacją o możliwości polubownego załatwienia sporu przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwaniu do zapłaty z dnia 11 września 2019 r. nie ujęto: kwoty 181,83 zł - tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego o sygn. akt Km 299/19, kwoty 6 zł - tytułem kosztów postępowania klauzulowego, kwoty 120 zł - tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu klauzulowym (dowód: odpis wezwania do zapłaty z dnia 11.09.2019 r., wraz z dowodem nadania k. 33 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów. Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy należy wskazać, że w toku postępowania powódka wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

- wydruku odpisu pełnego KRS nr (...) z dnia 20.12.2021 r.,
- wydruku odpisu pełnego KRS nr (...) z dnia 20.12.2021 r.
- dowody na potwierdzenie faktów: pełnienia przez Kancelarię (...) Sp. z o.o. funkcji komplementańusza w Kancelarii (...) Sp. z o. o. Sp. k.; pełnienia przez pozwanego funkcji prezesa zarządu w Kancelarii (...) Sp. z o.o. zarówno w momencie zaciągania, jak i wymagalności zobowiązania powódki; zmiany firmy spółek,
- odpisu nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział I Cywilny, z dnia 05.03.2019 r., sygn. akt I Nc 142/19, opatrzony klauzulą wykonalności w dniu 20.05.2019 r. oraz wzmianką Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa-Podgórze P. K. z dnia 23.07.2020 r., sygn. akt Km 299/19 - na potwierdzenie faktów: zadłużenia Kancelarii (...) Sp. z o.o. wobec powódki; wysokości zadłużenia i braku jego uregulowania; posiadania przez powódkę tytułu wykonawczego wobec spółki Kancelaria (...) Sp. z o.o.,
- odpisu zawiadomienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Podgórze P. K. z dnia 05.08.2019 r., sygn. akt Km 299/19 - na potwierdzenie faktu wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko Kancelarii (...) Sp. z o.o.,
- akt postępowania egzekucyjnego o sygn. akt Km 299/19, prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Podgórze P. K., Kancelaria (...) z/s (...)-(...) K., ul. (...) /LU4 - na potwierdzenie faktu bezskuteczności postępowania egzekucyjnego przeciwko Kancelarii (...) Sp. z o.o.; braku majątku Kancelarii (...) Sp. z o.o.,
- odpisu postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Podgórze P. K. z dnia 27.04.2020 r., sygn. akt Km 299/19, opatrzonego wzmianką o prawomocności z dniem 02.06.2020 r. -na

potwierdzenie faktu bezskuteczności postępowania egzekucyjnego skierowanego przeciwko Kancelarii (...) Sp. z o.o. oraz Kancelarii (...) Sp. z o.o. Sp. k.,

06.08.2019 odpisu postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział I Cywilny, z dnia 5 marca 2019r. , sygn. akt I Nc 142/19, opatrzonego klauzulą wykonalności w dniu 21.03.2019 r., w zakresie pkt 1, oraz wzmianką Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa-Podgórze P. K. z dnia 6 sierpnia 2019r. , sygn. akt Km 206/ 19,

- odpisu zawiadomienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa-Podgórze P. K. z dnia 26.04.2019 r., sygn. akt Km 206/19 i odpisu postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa-Podgórze P. K. z dnia 11.06.2019 r., sygn. akt Km 206/19, opatrzonego wzmianką o prawomocności z dniem 23.07.2019 r. dowody na potwierdzenie faktu bezskuteczności postępowania zabezpieczającego skierowanego przeciwko Kancelarii (...) Sp. z o.o. Sp. k.,

- wydruku ze strony internetowej opineo.pl z dnia 20.12.2021 r. - na potwierdzenie faktu zaległości finansowych Kancelarii (...) Sp. z o. o. względem innych klientów,

- wydruku wykazu podmiotów zarejestrowanych jako podatnicy VAT, niezarejestrowanych oraz wykreślonych i przywróconych do rejestru VAT z dnia 20.12.2021 r. - na potwierdzenie faktów: wykreślenia Kancelarii (...) Sp. z o.o. z rejestru jako podatnika VAT w dniu 01.08.2019 r. na podstawie art. 96 ust. 9 pkt 4 ustawy o VAT, z uwagi na niestawianie się na kolejne wezwania naczelnika urzędu skarbowego; nierzetelności dłużnej spółki, nieprowadzenia przez Kancelarię (...) Sp. z o. o. rzeczywistej działalności gospodarczej,

- odpisu postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział I Cywilny, z dnia 03.07.2019 r., sygn. akt I Nc 142/19, opatrzonego klauzulą wykonalności w dniu 29.08.2019 r. - na potwierdzenie faktu prowadzenia postępowania zabezpieczającego oraz wysokości wierzytelności przysługujących powodce z tytułu kosztów postępowania zabezpieczającego, kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu zabezpieczającym oraz kosztów postępowania klauzulowego,

- potwierdzenia przelewu kwoty 39,95 euro z dnia 13.05.2020r. i potwierdzenia przelewu kwoty 1 euro z dnia 30.06.2020 r. - dowody na potwierdzenie faktu poniesienia kosztów postępowania egzekucyjnego o sygn. akt Km 299/19 w kwocie 40,95 euro, tj. 181,83 zł,

- odpisu wezwania do zapłaty z dnia 11.09.2019 r., wraz z dowodem nadania - na potwierdzenia faktów: wezwania pozwanego do zapłaty wierzytelności; próby pozasądowego rozwiązania sporu.

W toku procesu, strona pozwana wniosła o dopuszczenie dowodu z dokumentów:

- wybranych z akt sprawy egzekucyjnej Km 299/19 prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Podgórze P. K.,
- wybranych z akt postępowania sądowego I Nc 142/19 toczącego się przed Sądem Okręgowym w Krakowie I Wydziałem Cywilnym,

na okoliczność braku zaistnienia szkody powoda i braku zawinienia pozwanego.

Należy wskazać, że w ramach realizacji wniosków dowodowych strony pozwanej, zostały załączone akta spraw : egzekucyjnej prowadzonej pod sygnaturą Km 299/19 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Podgórze P. K. oraz o sygnaturze I Nc 142/19 toczącego się przed Sądem Okręgowym w Krakowie I Wydziałem Cywilnym.

•

Analiza dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy komorniczej nie wykazała, by Spółki posiadały jakikolwiek majątek (nieruchomości, ruchomości, środki pieniężne, wierzytelności), z których można byłoby przeprowadzić

egzekucję. Żadna ze Spółek **nie złożyła wykazu majątku**, ani też na datę wyrokowania brak jest dowodów potwierdzających, by spółki dysponowały majątkiem, z którego można byłoby skutecznie przeprowadzić egzekucję. Komornik udał się do siedziby Spółek i nikogo nie zastał, w siedzibie spółek nie znajdowały się samochody osobowe. Trudno uznać, że Komornik sądowy miał możliwość zlokalizowania miejsca przechowywania pojazdów, a to w sytuacji, gdy dłużnik nie złożył wykazu majątku. Na datę wyrokowania, również nie wiadomo, gdzie znajdują się pojazdy, czy w ogóle jeszcze istnieją. Dłużne Spółki od 2019r. w ogóle nie zainteresowały się spłata swoich wierzycieli.

Pozwany nie wskazał, gdzie znajduje się dokumentacja finansowa Spółek z ostatnich lat, nie wnosił też o powołanie biegłego z zakresu rachunkowości, by wykazać, kiedy wystąpił stan niewypłacalności Spółek, w jakiej dacie, kiedy taki stan niewypłacalności spółki/ spółek uzasadniał zgłoszenie wniosku o ogłoszenie jej upadłości zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe, czy w przypadku złożenia przez zarząd Sp. z o.o. wniosku o ogłoszenie upadłości spółki we właściwym czasie możliwe byłoby zaspokojenie wierzycieli opisanych w pozwie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w pełni zasadne.

Należy wskazać, że przepis artykułu 299 § 1 k.s.h. ustanawia odpowiedzialność członków zarządu **za zobowiązania spółki z o.o., których nie można zaspokoić z majątku spółki**. Obejmuje ona więc różnicę pomiędzy zobowiązaniami spółki z o.o. a tą ich częścią, która została już zaspokojona z majątku spółki (zob. wyr. SN z 22.2.2008 r., V CSK 421/07, Glosa 2009, Nr 1, s. 15). Przepis ten reguluje odpowiedzialność członków zarządu **wobec wierzycieli spółki**, którymi mogą być zarówno podmiot trzeci, jak i wspólnik spółki z o.o. (...) zastosowania tej normy nie są natomiast objęte długi wewnątrzspółkowe. Chodzi jedynie o takie zobowiązania, których stroną spółka z o.o. stała się w toku jej funkcjonowania. **Nie ma znaczenia źródło zobowiązania** – może to być zarówno zobowiązanie wynikające z ustawy, umowy, czynu niedozwolonego, bezpodstawnego wzbogacenia oraz każdego innego źródła. Niemniej świadczenie, do którego będzie zobowiązany członek zarządu, musi **mieć charakter pieniężny**. W sytuacji więc niewykonania przez spółkę z o.o. zobowiązania niepieniężnego możliwe będzie dochodzenie od członka zarządu jedynie odszkodowawczego świadczenia pieniężnego. W doktrynie trafnie wskazuje się, że za takim stanowiskiem przemawia przede wszystkim wyjątkowy charakter rozważanej regulacji, jak również fakt, że najczęściej, skoro egzekucja świadczenia niepieniężnego z majątku spółki okazuje się bezskuteczna, zobowiązanie to nie mogłoby być wykonane przez członka zarządu tej spółki (tak A. K., Odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki z o.o., s. 60).

Bez znaczenia dla komentowanej odpowiedzialności jest charakter zobowiązania – może to być zarówno zobowiązanie publicznoprawne, jak i prywatnoprawne (odmiennie Rodzynkiewicz, Komentarz KSH, 2009, s. 557; A. Karolak, w: A. Mariański, A. Karolak, Odpowiedzialność, s. 77, który zaznacza, że ochrona interesów Skarbu Państwa może odbywać się jedynie na gruncie prawa publicznego; zob. również A. Kappes, Odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki z o.o., s. 66; wyr. SN z 9.10.2006 r., II UK 47/06, OSNP 2007, Nr 19–20, poz. 296). **Z przepisu art. 299 k.s.h. nie można wyprowadzić wyłączenia jakichkolwiek zobowiązań spółki, a ewentualne wyłączenia przedmiotowe mogą wynikać jedynie z przepisów szczególnych**, jakie np. obecnie zawiera OrdPod (tak wyr. SN z 19.10.2005 r., V CK 258/05, L.).

Odpowiedzialność z art. 299 k.s.h. obejmuje, także **koszty procesu prowadzonego przeciwko spółce, jak również koszty postępowania egzekucyjnego** (tak A. K., Odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki z o.o., s. 83; wyr. SN z 16.3.2007 r., III CSK 404/06, Pr. Sp. 2008, Nr 4, s. 58; wyr. SN z 8.3.2007 r., III CSK 352/06, Pr. Sp. 2008, Nr 4, s. 58; wyr. SA w Katowicach z 4.7.2006 r., I ACa 341/06, OSAK 2006, Nr 4, poz. 9; odmiennie, nietrafnie SA w B. w wyr. z 12.5.2004 r., I ACa 85/04, OSAB 2004, Nr 3, s. 16). Skoro wcześniejsze wystąpienie na drogę sądową przeciwko spółce jest konieczną przesłanką dochodzenia roszczeń od członków zarządu, niezbędne jest poniesienie kosztów procesu, które wprawdzie, zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca (spółka) jest obowiązana zwrócić, jednak brak u niej środków musi powodować, że powód nie otrzyma od niej zwrotu

kosztów. Koszty procesu mają charakter akcesoryjny w stosunku do roszczenia stanowiącego przedmiot sprawy, co wyklucza możliwość ich dochodzenia w jakimkolwiek postępowaniu poza tym, w którym koszty te powstały. **Za objęciem przez art. 299 k.s.h. kosztów procesu i postępowania egzekucyjnego przemawia także wykładnia funkcjonalna.**

Zgodnie z uchwałą SN z 30.1.2019 r. (III CZP 78/18, L.), w której uznano, że członek zarządu ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 § 1 KSH, powstałe po złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, w tym również za koszty sądowe zasądzone w sprawie prowadzonej przeciwko syndykowi, jeżeli pozostają w związku ze stosunkiem prawnym istniejącym w chwili złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Zakresem odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. objęte są zarówno **zobowiązania powstałe przed, jak i po zaistnieniu podstaw do ogłoszenia upadłości spółki. Odpowiedzialność z art. 299 § 1 k.s.h. nie obejmuje natomiast zobowiązań powstałych po zgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości.** Za właściwą bowiem, z punktu widzenia założeń przepisu art. 299 k.s.h. i celu zawartego w nim unormowania, cezurę czasową rozgraniczającą, ze względu na moment ich powstania, zobowiązania, za które ponoszą odpowiedzialność członkowie zarządu spółki z o.o., uznać należy dzień zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. W odniesieniu bowiem do zobowiązań spółki powstałych po zgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, poprzedzające powstanie zobowiązania zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości jest zgłoszeniem dokonany w właściwym czasie w tym znaczeniu, że także w takiej sytuacji uzasadnione jest stwierdzenie braku związku przyczynowego pomiędzy sprawowaniem funkcji przez członka zarządu spółki a szkodą jej wierzyciela (tak R., Komentarz KSH, 2009, s. 556; wyr. SN z 30.9.2004 r., IV CK 49/04, L.; wyr. SN z 14.2.2003 r., IV CKN 1779/00, OSNC 2004, Nr 5, poz. 76).

W wyroku SA w Krakowie z 21.6.2016 r. (I ACa 284/16, L.), uznano, że przyjęcie, iż uprzednie złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości zwalnia członka zarządu z odpowiedzialności za przyszłe zobowiązania, zaciągnięte po umorzeniu postępowania upadłościowego, stwarzałoby niebezpieczeństwo wykorzystania tego mechanizmu dla celów godzących w bezpieczeństwo obrotu i byłoby nie do pogodzenia z podstawowym celem unormowania zawartego w art. 299 § 1 KSH, jakim jest ochrona wierzyciela spółki.

Natomiast w uchw. SN z 8.10.2015 r. (III CZP 54/15, L.) uznano, że zobowiązania z tytułu wynagrodzenia tymczasowego nadzorcy sądowego, niewyegzekwowane od spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, co do której oddalono wniosek o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 ust. 1 PrUpad, są objęte przewidzianą w art. 299 § 1 KSH odpowiedzialnością członków zarządu. W uchw. SN z 30.1.2019 r. (III CZP 78/18, L.) przyjęto natomiast, że członek zarządu ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 § 1 KSH, powstałe po złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, w tym również za koszty sądowe zasądzone w sprawie prowadzonej przeciwko syndykowi, jeżeli pozostają w związku ze stosunkiem prawnym istniejącym w chwili złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Odpowiedzialność członków zarządu z art. 299 § 1 KSH jest odpowiedzialnością **osobistą, subsydiarną wobec spółki, tzn. zależną od bezskuteczności egzekucji z majątku spółki.** Jednocześnie odpowiedzialność ta nie jest ograniczona kwotowo. Odpowiedzialność członków zarządu między sobą ma jednocześnie charakter **solidarny** – brak jest natomiast solidarności pomiędzy odpowiedzialnym członkiem zarządu a spółką (tak A. Kappes, Odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki z o.o., s. 218; Pabis, Sp. z o.o., 2004, s. 530, który uznaje, że stosuje się tu zasady odpowiedzialności in solidum; tak też K. Osajda, Odpowiedzialność cywilna, s. 96; z kolei A. Karolak, w: A. Mariański, A. Karolak, Odpowiedzialność, s. 124, sprzeciwia się stosowaniu reguł odpowiedzialności in solidum; podobnie Litwińska-Werner, Komentarz KSH, 2007, art. 299, Nb 3). Nie można też uznać, że w procesie przeciwko członkowi zarządu zachodzi współuczestnictwo konieczne ze spółką (tak wyr. SN z 7.2.2007 r., III CSK 227/06, OSNC-ZD 2008, Nr 1, poz. 19).

Odpowiedzialność ta ma **charakter odszkodowawczy** (tak A. Szajkowski, M. Tarska, w: Sołtysiński i in., Komentarz KSH, t. 2, 2005, s. 968; K. Strzelczyk, w: Potrzeszcz, Siemiątkowski, Komentarz KSH. Sp. z o.o., 2001, s. 641; A. Rachwał, w: SPH, t. 2A, 2007, s. 1034; R. Szczęsny, Zarząd, s. 424; K. Dąbek-Krajewska, Przepis art. 298

k.h., s. 48; M. Bąba, Swoistość odpowiedzialności, s. 61). **Pogląd ten ostatecznie został także przyjęty w uchw. SN(7) z 7.11.2008 r. (III CZP 72/08, OSNC 2009, Nr 2, poz. 20); zob. wyr. SN z 6.7.2007 r. (III CSK 2/07, OSNC-ZD 2008, Nr 3, poz. 63); uchw. SN z 7.12.2006 r. (III CZP 118/06, OSNC 2007, Nr 9, poz. 136).** W ocenie SN zasadniczym argumentem na rzecz odszkodowawczego charakteru omawianej odpowiedzialności jest przewidziana w art. 299 KSH, w ślad za art. 298 KH i art. 128 rozporządzenia Prezydenta RP z 27.10.1933 r. – Prawo o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością (Dz.U. Nr 82, poz. 602), **możliwość uwolnienia się od tej odpowiedzialności przez wykazanie braku szkody.**

Kwestia charakteru odpowiedzialności została przesądzona w uchw. SN(7) z 7.11.2008 r. (III CZP 72/08, OSNC 2009, Nr 2, poz. 20), **w której zdecydowanie opowiedziano się za deliktowym jej charakterem.**

Przesłankami odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. są:

- 1) **szkoda,**
- 2) **istnienie zobowiązania spółki z o.o.,**
- 3) **bezskuteczność egzekucji z majątku spółki,**
- 4) **związek przyczynowy między szkodą a niezłożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości.**

Szkoda będąca przesłanką odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. nie oznacza bezpośredniego uszczerbku w majątku wierzyciela, ale polega na zmniejszeniu aktywów spółki z o.o. do tego stopnia, iż wierzyciel nie może zaspokoić się z jej majątku (tak K. Strzelczyk, w: Potrzeszcz, Siemiątkowski, Komentarz KSH. Sp. z o.o., 2001, s. 641; A. Kappes, Przesłanki zwalniające z odpowiedzialności, s. 522).

Szkoda będąca przesłanką odpowiedzialności z art. 299 § 1 KSH **jest domniemywana** (tak wyr. SN z 21.9.2005 r., V CK 129/05, MoP 2005, Nr 20, s. 972). Odpowiedzialność członka zarządu obejmuje zaś szkodę w pełnej wysokości, choćby członek zarządu był pracownikiem.

Przesłanką odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. jest, również **związek przyczynowy pomiędzy wyżej zdefiniowaną szkodą wierzyciela a niezłożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości.** Niekiedy nieprecyzyjnie wskazuje się, że chodzi o związek przyczynowy między sprawowaniem funkcji przez członka zarządu a szkodą, jakiej doznał wierzyciel spółki (tak wyr. SN z 30.9.2004 r., IV CK 49/04, L.). **Związek ten należy ujmować w postaci czysto kazualnej.** Jednocześnie także związek przyczynowy między szkodą wierzyciela a niezłożeniem we właściwym czasie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości oraz zawinienie przez niego niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości jest domniemywane. Taki rozkład ciężaru dowodu wskazanych okoliczności jest uzasadniony tym, że wierzyciele na ogół nie znają stanu interesów spółki, wiedzy w tym zakresie można natomiast wymagać od członków zarządu (tak wyr. SN z 7.7.2005 r., IV CK 58/05, L.). **Brak związku przyczynowego zachodzi zwłaszcza wówczas, gdy zobowiązanie powstało po zgłoszeniu we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości** (tak wyr. SN z 30.9.2004 r., IV CK 49/04, L.).

Zgodnie z art. 299 § 2 k.s.h. członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. jeżeli wykaze, że:

- 1) we właściwym czasie złożono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu;
- 2) niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy;

3) pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody.

Przebieg postępowania o ogłoszenie upadłości do końca 2015 roku regulowała ustawa z 29.02.2003r. Prawo upadłościowe i naprawcze, a od 01.01.2016r. Prawo upadłościowe. Według przepisów obowiązujących do końca 2015 roku podstawy ogłoszenia upadłości reguluje :

- art. 10. Prawa Upadłościowego i naprawczego. Upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny.

- art. 11. Dłużnik jest niewypłacalny, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań. Dłużnika będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, te zobowiązania wykonuje, uważa się za niewypłacalnego także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco reguluje swoje zobowiązania,

- art. 12. Sąd może oddalić wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli opóźnienie w wykonaniu zobowiązań nie przekracza trzech miesięcy, a suma niewykonanych zobowiązań nie przekracza 10% wartości bilansowej przedsiębiorstwa.

Od stycznia 2016 roku zastosowanie przepisy ustawy - Prawa upadłościowego, w której uregulowano, że:

- art. 11 ust. 1- Dłużnik jest niewypłacalny, jeżeli utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych ,

-art. 11 ust. 1a - Domniemywa się, że dłużnik utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, jeżeli opóźnienie w wykonaniu zobowiązań pieniężnych przekracza 3 miesiące.

- art. 21 ust. 1- Dłużnik jest obowiązany, nie później niż w terminie 30 dni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości.

Przesłanką ogłoszenia upadłości spółki handlowej jest określona w art.10 i art. 11 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. „Prawo upadłościowe” niewypłacalność dłużnika polegająca na:

- niewykonywaniu przez dłużnika swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, niezależnie od ich rodzaju i podstawy,

- w przypadku osób prawnych i jednostek organizacyjnych nie mających osobowości prawnej na przekroczeniu wartości majątku spółki przez wielkość jego zobowiązań.

Bez znaczenia jest przyczyna niewypłacalności i wielkość nieuregulowanych zobowiązań. Dla określenia, czy dłużnik jest niewypłacalny nieistotne jest, czy nie wykonuje wszystkich zobowiązań pieniężnych, czy też tylko niektórych z nich. Nieistotny jest też rozmiar niewykonywanych przez dłużnika zobowiązań. Nawet niewykonywanie zobowiązań o niewielkiej wartości oznacza jego niewypłacalność w rozumieniu art. 11 ustawy „Prawo upadłościowe i naprawcze”. Co najwyżej w takim wypadku można oddalić wniosek o ogłoszenie upadłości na podstawie art.12. Dla określenia stanu niewypłacalności bez znaczenia jest też przyczyna niewykonywania zobowiązań. Niewypłacalność istnieje nie tylko wtedy, gdy dłużnik nie ma środków, lecz także wtedy, gdy dłużnik nie wykonuje zobowiązań z innych przyczyn, np. w celu doprowadzenia swego kontrahenta do stanu niewypłacalności albo z przyczyn irracjonalnych, (por. Komentarz do art. 11 ustawy „Prawo upadłościowe i naprawcze” autorstwa Feliksa Zedlera). Niezbędne jest uświadomienie sobie przez sprawcę, że spółka znajduje się w stanie niewypłacalności lub też, że znajduje się w sytuacji, gdy wartość jej zobowiązań przekracza wartość majątku. Dla bytu przestępstwa z art.586 k.s.h. nie ma znaczenia motywacja, jaką kieruje się sprawca, nie składając w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Ma ona natomiast istotne znaczenie dla oceny stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a w konsekwencji zastosowania adekwatnych do tego środków reakcji prawno - karnej (por. Komentarz autorstwa Andrzeja Kidyby do

kodeksu spółek handlowych - do art.586 k.s.h., także Komentarz autorstwa Piotra Marcina Wiórka do Kodeksu spółek handlowych - do art.586 k.s.h., także Komentarz autorstwa Małgorzaty Dumkiewicz do Kodeksu spółek handlowych - do art.586 k.s.h.). Powstanie sytuacji, w której dłużnik zaprzestał płacenia swoich wymagalnych zobowiązań, **nakłada obowiązek zgłoszenia w sądzie wniosku o ogłoszenie upadłości, nawet jeżeli nie znajduje się on w sytuacji, w której jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie długów, a niewykonanie takiego obowiązku może wiązać się z odpowiedzialnością karną za występki określony w art.586 k.s.h.** (por. postanowienie SN z dnia 08.01.2013 r. sygn. akt III KK 117/12, opubl. W LEX nr 1277733).

W przedmiotowej sprawie mają zastosowanie przepisy ustawy obowiązującej od stycznia 2016 roku.

Dla uwolnienia się od odpowiedzialności z art. 299 k.s.h. nie jest zatem wystarczające jedynie złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego. Czynności te muszą nastąpić we właściwym czasie.

Określenie „czasu właściwego” zawsze należy odnosić do stanu majątkowego spółki. Najogólniej ujmując pojęcie „właściwy czas” równoznaczne jest zgłoszeniu upadłości lub wszczęciu postępowania układowego, które nastąpić powinno w momencie, gdy stwierdzono, że spółka nie ma funduszy na płacenie swoich długów i że nie jest to sytuacja przejściowa. **Nie może to być moment, w którym wniosek o upadłość musiałby być zostać oddalony, bo majątek dłużnika nie wystarcza – w sposób oczywisty – nawet na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego (vide: wyrok SA w Łodzi z dnia 29 stycznia 2014 roku, I ACa 972/13).**

Z poczynionych ustaleń wynika, że:

-poza sporem **jest istnienie zobowiązania**, bowiem w **dniu 5 marca 2019r.** wydał nakaz zapłaty w postępowaniu w sprawie o sygn. akt I Nc 142/19, w którym zasądził od pozwanej Kancelarii (...) Sp. z o.o. Sp. k. z/s K. oraz Kancelarii (...) Sp. z o.o. z/s K. solidarnie na rzecz powódki kwotę 79.800 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 lutego 2019r. do dnia zapłaty oraz kwotę 7.607 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania,

-koszty wykonania zabezpieczenia obciążały Kancelarie (...) Sp. z o.o. Sp. k. na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 3 lipca 2019r.

Zatem, istnienie zobowiązania jako warunku sine qua non pociągnięcia członka zarządu do odpowiedzialności w trybie art. 299 k.s.h. jest niezaprzeczalne. Powszechnie niemal przyjmuje się, iż zobowiązanie winno być stwierdzone tytułem egzekucyjnym wydanym przeciwko spółce z o.o. (vide: O. K., Odpowiedzialność cywilna..., s. 125; wyrok SN z dnia 21 października 2003 roku, I CK 160/02, MoP 2003, Nr 23, s. (...)). W nakazie zapłaty wskazano wymagalność wierzytelności.

Egzekucja skierowana do majątku dłużnika też okazała się bezskuteczna. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone z powodu braku majątku Spółki. Na datę wyrokowania, również nie ma takiego majątku. Przesłanka bezskuteczności egzekucji musi odnosić się do całego majątku spółki (vide: wyrok SN z dnia 20 października 2005 roku, II CK 152/05, OSNC 2006, Nr 7–8, s. 134), a w praktyce najczęstszym dowodem na jej zaistnienie jest postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko spółce z o.o., które korzysta z rangi dokumentu urzędowego (vide: Szczurowski T., Komentarz do art. 299 Kodeksu spółek handlowych, Legalis). W niniejszej sprawie powyższa przesłanka braku majątku Spółki została spełniona.

W przedmiotowej sprawie i ostatnia przesłanka z art. 299 § 1 k.s.h. również została wykazana. Ostatnią przesłanką odpowiedzialności jest związek przyczynowy pomiędzy szkodą wierzyciela a niezłożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości. Gdyby wniosek o upadłość został złożony we właściwym czasie nie doszłoby do powstania szkody, przynajmniej pozwany w niniejszym procesie nie przeprowadził dowodu, by wykazać brak związku przyczynowego między niezłożeniem wniosku o upadłość we właściwym czasie a zaistniałą szkodą strony powodowej. **Brak szkody oznacza, że delikt członka zarządu polegający na niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego nie zmniejszył możliwości zaspokojenia się wierzyciela**

z majątku spółki (tak A. Szajkowski, M. Tarska, w: Sołtysiński i in., Komentarz KSH, t. 2, 2005, s. 968; Kidyba, Komentarz KSH, t. 1, 2005, s. 1334; A. Rachwał, w: SPH, t. 2A, 2007, s. 1037; A. Karolak, w: A. Mariański, A. Karolak, Odpowiedzialność, s. 63). **Przesłanką odpowiedzialności członka zarządu jest więc także związek przyczynowy pomiędzy niezłożeniem wniosku a zaspokojeniem się wierzyciela. Brak szkody zwalnia od odpowiedzialności wszystkich członków zarządu (tak trafnie P., Sp. z o.o., 2004, s. 532). W przypadku postaci braku szkody, chodzi tu o sytuację, w której nawet gdyby wniosek o ogłoszenie upadłości (o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego, czy o zatwierdzenie układu) został zgłoszony we właściwym czasie, to i tak zostałby oddalony ze względu na fakt, że majątek spółki z o.o. nie wystarczał na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego. Pod przesłankę tę podpada również sytuacja, w której wniosek ten co prawda zostałby uwzględniony, ale wierzytelność podmiotu występującego z roszczeniem na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. i tak nie zostałaby zaspokojona.** Wierzytelności podlegające zaspokojeniu z funduszy masy upadłości dzieli się na cztery kategorie. Jeżeli jednak suma przeznaczona do podziału nie wystarcza na zaspokojenie wszystkich należności, to należności dalszej kategorii zaspokajają się dopiero po zaspokojeniu w całości należności kategorii poprzedzającej, zaś gdy majątek nie wystarczy na zaspokojenie w całości należności danej kategorii, to należności te zaspokajają się stosunkowo do wysokości każdej z nich. Sumy uzyskane z likwidacji rzeczy, wierzytelności i praw obciążonych hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, a także prawami oraz prawami osobistymi i roszczeniami ujawnionymi przez wpis do księgi wieczystej lub nieujawnionymi w ten sposób, lecz zgłoszonymi sędziemu-komisarzowi w ustawowym terminie, przeznacza się na zaspokojenie wierzycieli, których wierzytelności były zabezpieczone na tych rzeczach lub prawach, z zachowaniem przepisów ustawy. Kwoty pozostałe po zaspokojeniu tych wierzytelności wchodzi do funduszu masy upadłości. Brak szkody może więc polegać na wykazaniu przez członka zarządu, że fundusze uzyskane z likwidacji majątku upadłego zostałyby w całości przeznaczone na należności wyższej kategorii, a więc nawet gdyby stosowny wniosek został zgłoszony we właściwym terminie, to wierzyciel i tak nie uzyskałby zaspokojenia w jakiegokolwiek części. **Oceniając jednak teoretyczną możliwość zaspokojenia wierzyciela, należy odwołać się do stanu majątkowego spółki, który istniał w czasie właściwym do zgłoszenia wniosku, oraz przyrostu zadłużenia i zaspokajania wierzycieli** (tak A. Karolak, w: A. Mariański, A. Karolak, Odpowiedzialność, s. 65; A. Kappes, Przesłanki zwalniające z odpowiedzialności, s. 525).

Pozwany, jak już wskazano, dowodu na powyższy brak szkody i brak związku przyczynowego nie przeprowadził. Nie zaoferował materiału dowodowego pozwalającego poczynić ustalenia faktyczne w tym zakresie. Podobnie, jak brak jest wykazania po jego stronie okoliczności, wyłączających zawinienie od strony podmiotowej. W okresie, od powstania Spółki z o.o. oraz gdy zapewne należało złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości - pozwany był członkiem zarządu.

Zatem, mając na uwadze ziszczenie się wszystkich przesłanek odpowiedzialności pozwanego i brak przesłanek egzoneracyjnych, Sąd uwzględnił powództwo w całości z odsetkami zgodnie z żądaniem pozwu.

Powódka wniosła o zasądzenie kwoty 98.787,52 zł z odsetkami od kwoty:

- 98.479,69 zł od dnia 19 września 2019r. do dnia zapłaty,
- 307,83 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty i w tym zakresie Sąd uwzględnił w całości powództwo. O odsetkach za opóźnienie w spełnieniu świadczenia Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c.

Powódka wykazała, iż roszczenie w zakresie kwoty 98.479,69 zł stało się wymagalne z dniem 19 września 2019 r. z uwagi na określony w wezwaniu do zapłaty termin - 18 września 2019 r. Z kolei w zakresie roszczenia co do kwoty 307,83 zł, które nie było objęte wezwaniem do zapłaty - powódka domagała się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Powódka wyjaśniła, że w wezwaniu do zapłaty z dnia 11 września 2019r. nie ujęto: kwoty 181,83 zł - tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego o sygn. akt Km 299/19, kwoty 6 zł - tytułem kosztów postępowania klauzulowego, kwoty 120 zł - tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu klauzulowym.

Strona powodowa w wezwaniu do zapłaty skapitalizowała odsetki i określiła termin płatności na dzień 18 września 2019 r. i naliczała dalsze odsetki od dnia 19 września 2019 r.

Pozwany był wezwany do spełnienia świadczenia pieniężnego i zgodnie z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania tegoż. Na datę wezwania pozwanego do zapłaty, adres doręczenia był prawidłowy, adresat mógł się zapoznać z pismem, a wierzyciel nie miał wpływu, na to, czy adresat zechce podjąć korespondencję, czy będzie unikał jej odbioru.

Na zasadzie analogii należy jedynie przytoczyć, że w świetle art. 61 § 1 k.c. oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy, aby było skuteczne musi dojść do adresata w taki sposób, że ten mógł zapoznać się z jego treścią. W doktrynie prawa cywilnego podkreśla się, że przywołany przepis określa nie tyle, jaki moment należy uznawać za moment złożenia oświadczenia woli, ale raczej w jaki sposób złożyć takie oświadczenie. W konsekwencji takiego uregulowania, oświadczenie woli składane innej osobie wywołuje skutki prawne dopiero od momentu dojścia do adresata w sposób unormowany w art. 61 k.c. i dopiero ten moment musi być brany pod uwagę przy obliczaniu wszelkich terminów, czy przy badaniu zachowania nadawcy i odbiorcy oświadczenia. Niedojście oświadczenia do adresata w sposób opisany w art. 61 k.c. oznacza zaś, że oświadczenie woli w ogóle nie zaistniało, choćby decyzja wywołania określonych skutków prawnych została przez nadawcę podjęta i uzewnętrzniona, np. na piśmie (por. red. E.Gniewek „Kodeks cywilny. Komentarz”, C.H.Beck W-wa 2011, s.150, t.3; wyrok SN z 11.04.1982 r. II CR 380/82 OSN 1983/8/117; wyrok SA w Warszawie z 5.02.2013 r. I ACa 954/12). Regulację prawa materialnego omawianą powyżej określa się „teorią doręczenia”, co ma zaakcentować jej odrębność od reguł stosowanych w przepisach proceduralnych postępowań administracyjnych i cywilnych, opartych na „zasadzie nadania” przesyłki listowej u operatora pocztowego - dawniej „publicznego”, aktualnie „wyznaczonego” (tak wprost w post. SN z 25.08.1999 r. III CKN 548/99; por. wyrok SN z 28.02.2002 r. III CKN 1316/00). Akcentuje się w związku z tym, że nawet jeśli oświadczenie woli, którego skuteczność zależy od dotarcia do adresata, jest zawarte w piśmie (w tym także procesowym), to skutki materialnoprawne określone w art. 61 k.c. można wiązać wyłącznie z chwilą doręczenia pisma (**nie wyłączając per analogiam momentu doręczenia „zastępczego” z przepisów proceduralnych, po prawidłowym awizowaniu przesyłki pocztowej**), a obojętną jest w tym aspekcie chwila jego nadania w placówce pocztowej (por. wyrok SN z 19.07.2012 r. II CSK 655/11 BSNIC 2013/10, s.38; wyrok SA w Warszawie z 15.09.2011 r. III APa 34/11; por. także wyrok SN z 20.01.2004 r. II CK 358/02 Wokanda 2004/9/6;). **Przy wyznaczaniu chwili dojścia oświadczenia woli w trybie art. 61 k.c. w rozumieniu teorii doręczenia ustawodawca przyjął jednak, że chwila ta nie może być utożsamiana wyłącznie z rzeczywistym zapoznaniem się przez odbiorcę z treścią oświadczenia, ale pożądanym przez nadawcę skutek występuje również w sytuacji, w której co prawda adresat oświadczenia woli nie poznał jego treści, ale miał realną możliwość zapoznania się z nią, gdyż doszła do niego w taki sposób, że mógł się zapoznać. W konsekwencji, wysłanie oświadczenia w przesyłce pocztowej nie rodzi sytuacji równoznacznej z dojściem oświadczenia woli do adresata, do momentu faktycznego odbioru przesyłki, lub uzyskania realnej możliwości zapoznania się z treścią awizowanej przesyłki pocztowej, wskutek udania się do placówki odbiorczej (por. wyrok SN z 23.04.2010 r. II PK 295/09, wyrok SN z 18.03.2010 r. IV CSK 9/08).** Sama wiedza o przesyłce (np. poprzez awizo) skutku takiego, co oczywiste, nie wywoła (por. wyrok SN z 18.04.2002 r. V CSK 215/11, a także wyrok SN z 2.03.2012 r. III PO 2/12) i to na składającym oświadczenie woli z wykorzystaniem przesyłki pocztowej spoczywa ciężar udowodnienia, że doszło ono do adresata w sposób umożliwiający mu zapoznanie się z jego treścią w sposób opisany powyżej. Podkreślić w tym kontekście należy, że domniemany fakt z art. 231 k.p.c. nie wymaga przeprowadzenia żadnego dowodu, w przeciwieństwie do okoliczności stanowiących podstawę faktyczną domniemania (uzasad. wyroku SN z 22.01.1998 r. II UKN 465/97 OSNP 1999/1/24). W polskim postępowaniu cywilnym – w sprawach dotyczących odpowiedzialności – dopuszczalne jest zarówno stosowanie dowodu prima facie jak i zasady res ipsa liquitur (wyrok SN z 26.05.1994 r. II CRN 24/94). Klasycznym przykładem dowodu prima facie wskazywanym w doktrynie prawa procesowego i judykaturze jest dowód doręczenia pisma odbiorcy za pośrednictwem operatora pocztowego w sytuacji, gdy nadawca dysponuje dowodem nadania tego pisma na adres zamieszkania/adres do korespondencji odbiorcy i

adres ten jest prawidłowy (por. wyrok SA w Warszawie z 28.10.2011 r. VI ACa 445/11; wyrok SN z 17.03.2010 r. II CSK 454/09 OSNC 2010/10/142). Powtórzyć przy tym należy, że nawet w odniesieniu do oświadczeń woli o charakterze materialnoprawnym dopuszcza się w ramach „teorii doręczenia” także per analogiam doręczenie „zastępcze” z przepisów proceduralnych, po prawidłowym awizowaniu przesyłki pocztowej (por. wyrok SN z 19.07.2012 r. II CSK 655/11 BSNIC 2013/10, s.38; wyrok SA w Warszawie z 15.09.2011 r. III APa 34/11; por. także wyrok SN z 20.01.2004 r. II CK 358/02 Wokanda 2004/9/6). Jak już zaznaczono, na składającym oświadczenie woli z wykorzystaniem przesyłki pocztowej spoczywa ciężar udowodnienia, że doszło ono do adresata w sposób umożliwiający mu zapoznanie się z jego treścią w sposób opisany powyżej, np. poprzez wskazanie, że przesyłka była nadana na adres, pod którym odbiorca faktycznie zamieszkuje lub ma siedzibę i jest to wystarczające domniemanie z art. 231 k.p.c. dla przyjęcia doręczenia pisma, powód temu obowiązkowi z art. 6 k.c. nie sprostał w niniejszej sprawie. Jeżeli zaś odbiorca chce to domniemanie obalić poprzez wykazanie, że nie miał realnej możliwości zapoznania się treścią przesyłki zawierającej oświadczenie woli, to obowiązek wykazania tego spoczywa już na nim (por. wyrok SA w Białymstoku z 22.04.2016 r. I ACa 1137/15).

W przedmiotowej sprawie, można zatem przyjąć, że pozwany miał pełną możliwość zapoznania się z wezwaniem do zapłaty, wysłanym na prawidłowy adres.

Reasumując, należy wskazać, że zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności członka zarządu - pozwanego M. D. - za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Kancelaria (...) Sp. z o.o. pozostaje komplementariuszem Kancelarii (...) Sp. z o.o. Sp. k.) i ponosi subsydiarną odpowiedzialność za zobowiązania teje w sytuacji, gdy egzekucja z majątku spółki komandytowej jest bezskuteczna (art. 102 k.s.h., 103§1 k.s.h., 31 § 1i 2 k.s.h.).

Zgodnie z art. 102 k.s.h. Spółką komandytową jest spółka osobowa mająca na celu prowadzenie przedsiębiorstwa pod własną firmą, w której wobec wierzycieli za zobowiązania spółki co najmniej jeden wspólnik odpowiada bez ograniczenia (komplementariusz), a odpowiedzialność co najmniej jednego wspólnika (komandytariusza) jest ograniczona.

W spółce komandytowej istnieją dwa rodzaje wspólników, których przede wszystkim różnicuje zakres odpowiedzialności za zobowiązania. **O ile w przypadku komplementariusza odpowiedzialność ta jest nieograniczona, o tyle odpowiedzialność komandytariusza jest ograniczona do wysokości sumy komandytowej.** Różny zakres odpowiedzialności wspólników spółki komandytowej stanowi differentia specifica tego podmiotu. Trzeba jednak podkreślić, że spółka komandytowa posiada również inne odrębności, które same przez się nie stanowiłyby o istocie tej spółki, bowiem najczęściej w innych spółkach osobowych mogłyby być wprowadzone na podstawie umowy spółki.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego -Izba Cywilna z dnia 12 lutego 2016r. (II CSK 237/15), komplementariusz w spółce komandytowej odpowiada wprawdzie za jej zobowiązania całym swoim majątkiem, ale jest to jednak odpowiedzialność subsydiarna. Obowiązek zapłaty przez komplementariusza powstałby dopiero gdyby okazała się, że nie można uzyskać zaspokojenia z majątku spółki komandytowej.

Jak wynika z poczynionych ustaleń, spółka komandytowa nie posiada żadnego majątku, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością- komplementariusz, również nie dysponuje majątkiem, by zaspokoić wierzytelność powódki. Brak jest okoliczności zwalniających pozwanego z odpowiedzialności za zobowiązania spółki z o.o., nie ma żadnych okoliczności wykluczających zawinięcie po jego stronie w niezgłoszeniu wniosku o upadłość we właściwym czasie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi pozwanego jako stronę przegrywającą spór.

Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki J. kwotę 14672,66zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty – tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na koszty procesu należne stronie powodowej od pozwanej złożyły się: zaliczka na kuratora 4315,66 zł, opłata od pozwu 4940 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w stawce podstawowej 5400 zł.

•

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć kuratorowi z pouczeniem o terminie i środku zaskarżenia (przez urząd pocztowy).

4 X 22r. SSO Barbara Kubasik